

Om föräldrars myndighet vid barnets val av kallelse m.m.

Svar till en ung broder.

Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara våra hjärtan och våra tankar i Kristus Jesus, vår Herre! Herren allena gör hjärtat visst, men ett råd vill jag dock giva, så gott brådskan tillåter att framställa det. Vad den första frågan angår, nämligen om utgåendet att med hand och mun sprida Herrens ord, så anser jag min unge käre broder på en gång befriad från det åliggandet blott genom den omständigheten, att fader och moder vägra sitt bifall därtill.

Gällde deras förbud själva tron, bekännelsen och Kristi efterföljelse, då vore stunden inne att svara med Petrus: »Man måste mera lyda Gud än människor.» Men när det endast gäller en viss yttre väg för bekännelsen, om vilken väg intet bestämt bud är oss givet av Kristus, då behåller föräldramyndigheten sin rätt, och dess användande bör anses såsom Guds svar i den tvivelaktiga frågan. Petrus och de övriga apostlarna hade fått ett särskilt bud av Kristus: »Gån ut i hela världen och prediken» etc. Det var detta bud, som gjorde, att de icke kunde lyda den myndighet, som sade: »I skolen icke tala i Jesu namn.»

Däremot är intet bud av Kristus givet åt varje enskild kristen att lämna den kallelse, i vilken han har blivit kallad, för att beträda en ny väg. Detta är grunden, varför även gamla fromma missionsanstalter, vilka eljest med mycken angelägenhet kalla unga män till arbetet i hednavärlden, likväl alltid hava den grundsatsen, att, när föräldrar vägra sitt bifall, den eljest villige och begåvade ynglingen må bliva stilla och på sin givna plats under kallelsens skötande, endast så bekänna sin Herre och Frälsare, som omständigheterna medgiva.

Den sista frågan är den svåraste att besvara med den korthet, som ett brev fordrar, nämligen den om att taga till äkta en annan kristen kvinna, än den föräldrarna önska. Jag ser väl, att Luther kallar för tyranni det missbruket av föräldramyndigheten, varigenom fader och moder, blott för mänskliga och köttsliga avsikter, lägga sig emot ett kristligt äktenskaps ingående, genom vilket tyranni de göra sig ovärdiga den heder, fjärde budet eljest tillerkänner dem. Men svårigheten ligger däri, att här uppstå så många grader av detta missbruk, och så många biomständigheter, som inverka på frågan, att det är svårt att giva något allmänt gällande svar. Jag tror dock fullt och fast, att ställningen kan stundom vara sådan, att det blir en kristlig plikt att gifta sig, även om man måste bryta mot föräldrarnas vilja. Tiden tillåter ej att anföra alla exempel därpå. Åkalla Herren! Han är mäktig och trofast. Han kan göra ljust, där det varit mörkt. Han kan undanvältra stenen. Hans frid vare med dig. Hasteligen, käriligen.

C-O Rosenius

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com